

Sygn. akt IA Ca 769/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Robert Obrębski (spr.)

Sędziowie SA Jacek Sadowski

SO (del.) Mariusz Łodko

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2013 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa T. S. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2011 r., sygn. akt XXIV C 1078/09:

1. **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie trzecim w stosunku do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w części w ten sposób, że nakazuje pozwanej publikację oświadczenia o treści:(...) (...) Spółka z o.o. w W. jako wydawca tygodnika „(...)” przeprasza Pana T. S. za naruszenie jego dobrego imienia przez publikację artykułu pt. „(...)” zawierającego sugestię, jakoby w czasie pełnienia funkcji Wiceprezesa Zarządu ds. handlowych (...) Sp. z o.o. T. S. naruszył obowiązek ochrony informacji stanowiących tajemnice handlowe (...); poprzez:**

a. **zamieszczenie w domenie(...) podstrony zawierającej wyłącznie tekst wskazanego oświadczenia, pisany czarną czcionką o rozmiarze co najmniej 14 pt., na białym tle, z zachowaniem interlinii 1,5 wiersza oraz z użyciem pogrubionej czcionki w zwrocie „, przeprasza Pana T. S. (...)” - w terminie dwudziestu jeden dni od daty wyroku na okres co najmniej dwóch miesięcy;**

b. **zamieszczenie na stronie głównej serwisu(...), powyżej linii łamania ekranu, odnośnika w formie ramki o rozmiarach co najmniej 7x3 cm, zawierającej teks (...) Sp. z o.o. przeprasza Pana T. S. (...)”, pisany czarną czcionką o rozmiarze co najmniej 10 pt., na białym tle, z zachowaniem interlinii 1,5 wiersza, stanowiącego odesłanie do podstrony określonej w pkt a – w terminie dwudziestu jeden dni od daty wyroku na okres co najmniej siedmiu dni;**

c. **opublikowanie wskazanego oświadczenia w tygodniku „(...)” (...), pomiędzy stroną 25 a stroną 30, w ramce o wymiarach co najmniej 14 pt., na białym tle, z zachowaniem interlinii 1,5 wiersza oraz z użyciem pogrubionej czcionki w zwrocie „, przeprasza Pana T. S. „, - w terminie dwudziestu jeden dni od daty wyroku;**

2. **oddala apelację powoda w części dotyczącej obciążenia pozwanej dalszymi kosztami procesu;**

3. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz T. S. kwotę 750 (siedemset pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego i kasacyjnego.

Sygn. akt IA Ca 769/13

UZASADNIENIE

Pozwem z 10 listopada 2009 r., skierowanym przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. i W. M., T. S. wystąpił o ochronę dobrego imienia, które zostało naruszone artykule „(...)”^(„), opublikowanym w tygodniku „(...)”^(„) z dnia 13 września 2009 r., przez nakazanie pozwanemu wydawcy usunięcie tego artykułu z serwisu internetowego „(...)”^(„), nakazanie pozwanym opublikowania oświadczenia wskazanego w pozwie przez umieszczenie jego treści na osobnej podstronie domeny (...) na okres 12 miesięcy, zamieszczenie na stronie głównej serwisu (...) odnośnika utworzonej podstrony na okres co najmniej 7dni oraz opublikowanie oświadczenia w tygodniku „(...)”^(„) w ramce o wymiarach podanych w pozwie w terminie 21 dni od daty uprawomocnienia się wyroku. Ponadto powód domagał się zasądzenia od pozwanych kwot 5000 zł na rzecz Zakładu Opieki Zdrowotnej Szpitala MSWiA dla (...) w G. tytułem zadośćuczynienia. Powód podnosił, że w powołanym artykule zostały podane nieprawdziwe sugestie, jakoby w okresie sprawowania funkcji Wiceprezesa Zarządu (...) Spółki z o.o., powód naruszył obowiązek ochrony informacji stanowiących tajemnice handlowe wskazanej spółki oraz by doprowadził do ich rozpowszechnienia w mediach, jakoby kierownictwo tej spółki doprowadziło do załamania eksportu, wpędzenia jej w długi i opustoszenia kasy spółki. Powód zaprzeczał każdej z tych sugestii i wskazywał na zakres krzywdy spowodowanej publikacją artykułu.

Pozwani wnosili o oddalenie powództwa, twierdzili, że informacje podane w materiale były prawdziwe, zostały uzyskane z zachowaniem zasad rzetelności dziennikarskiej i dotyczyły tematu, który wywoływał zainteresowanie opinii publicznej, dotyczył bowiem związków między działalnością (...) Spółki z o.o. a nieudaną prywatyzacją polskich stoczni.

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2011 r. Sąd Okręgowy nakazał pozwanemu wydawcy usunięcie artykułu G. I. (1) pt. „(...)”^(„) z serwisu internetowego „(...)”^(„), nakazał ponadto pozwanym publikację oświadczenia o treści: (...) (...) Sp. z o.o. – wydawca tygodnika „(...)”, oraz jego Redaktor Naczelny W. M. przepraszają Pana T. S. na za naruszenie jego dobrego imienia przez publikację artykułu pt. „(...)”^(„), zawierającego sugestie, jakoby w czasie pełnienia funkcji Wiceprezesa Zarządu ds. handlowych (...) Spółki z o.o. doprowadził do rozpowszechnienie w mediach informacji stanowiących tajemnice handlowe spółki oraz twierdzenia, jakoby kierownictwo spółki z udziałem T. S. doprowadziło do załamania eksportu spółki, wpędzenia jej w długi oraz opustoszenia jej (...); przez zamieszczenie w domenie (...)podstrony zawierającej tekst podanego oświadczenia na okres co najmniej dwóch miesięcy, zamieszczenie na stronie głównej serwisu (...) odnośnika, stanowiącego odesłanie do wskazanej podstrony i jego utrzymywanie przez okres co najmniej 7 dni, jak też przez opublikowanie oświadczenia w tygodniku (...), w każdym wypadku według dokładnie określonych parametrów technicznych. Sąd Okręgowy oddalił powództwo w pozostałym zakresie i zasądził do każdego z pozwanych na rzecz powoda po 660 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na podstawie zebranych dowodów, Sąd Okręgowy ustalił szereg okoliczności dotyczących wykształcenia oraz wcześniejszych zajęć zawodowych powoda, dokładnie opisał treść artykułu G. I. (2) pt. „(...)”^(„), który został opublikowany w tygodniku „(...)”^(„) z dnia 13 września 2009 r. ma stronach 26 – 29, wskazał, że zarząd (...) spółki z o.o. został w nim opisany w niekorzystnym świetle, zamieszczone w materiale zostały bowiem sugestie, jakoby nowe kierownictwo tej spółki z udziałem powoda doprowadziło spółkę do długów, spustoszenia jej kasy oraz załamania eksportu. Wobec powoda, jak ustalił Sąd Okręgowy, w artykule zawarte zostały sugestie, że T. S. naruszył obowiązek ochrony informacji stanowiących tajemnice handlowe spółki oraz że doprowadził do ich rozpowszechnienia w mediach. Oceniając zgodność tych informacji z rzeczywistym stanem rzeczy, na podstawie zebranych dowodów, Sąd Okręgowy uznał, że prawdziwa okazała się wyłącznie informacja dotycząca naruszenia obowiązku ochrony informacji stanowiących tajemnice handlowe wskazanej spółki, nawet podczas przesłuchania powód przyznawał bowiem, że skopiowane dokumenty przekazał zewnętrznej kancelarii prawnej na potrzeby sporządzenia opinii, która miała służyć podjęciu dalszych kroków prawnych, dotyczących

zawiadomienia właściwych organów ścigania o stwierdzonych nieprawidłowościach. Pozostałe sugestie nie zostały potwierdzone przez Sąd Okręgowy, który w dalszej części uzasadnienia dokładnie opisał, w jaki sposób zmiana składu Zarządu wskazanej spółki wpłynęła na zakres jej działalności, wielkość uzyskiwanych obrotów oraz stan jej finansów. Oceniając znaczenie ustalonych okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, że publikacja artykułu naruszała dobre imię powoda, uderzała w cześć zewnętrzną T. S. w zakresie, w jakim sugestie zawarte w tym materiale nie odpowiadały prawdzie i przedstawiały powoda w negatywnym świetle. Sąd Okręgowy uznał, że w podanym zakresie żądanie oparte na art. 24 k.c. było uzasadnione i zasługiwało na uwzględnienie przez nakazanie wydawcy usunięcia z serwisu internetowego (...) („”) artykułu, jak też przez nakazanie pozwanym opublikowania oświadczenia podanego w pozwie, zredukowanego o zapis dotyczący naruszenia obowiązku ochrony informacji stanowiących tajemnice handlowe spółki, który odpowiadał prawdzie, w sposób podany przez powoda, jednakże na krótszy okres, za wystarczający Sąd Okręgowy uznał bowiem okres dwóch miesięcy i wskazał, że okres sześciokrotnie dłuższy, którego domagał się powód, byłby nazbyt długi i niewspółmierny do okoliczności tej sprawy oraz celu publikacji. Sąd Okręgowy nie dopatrzył się ponadto podstaw do uwzględnienia powództwa w części dotyczącej zasądzenia zadośćuczynienia. We wskazanym zakresie powództwo zostało więc oddalone, zaś o kosztach procesu Sądu Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2, 3 i 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożyły obie strony, z tym że powód zaskarżył ten wyrok w części, w której w oświadczeniu sformułowanym przez Sąd Okręgowy pominięty został element dotyczący naruszenia obowiązku ochrony informacji stanowiących tajemnice handlowe spółki, w której zostało oddalone żądanie o zasądzenie zadośćuczynienia, jak też w części orzekającej o kosztach procesu poniesionych przez powoda w postępowaniu przed Sądem Okręgowym, do których nie zostały zaliczone wydatki skarżącego na przybycie do Sądu w celu przesłuchania. Powód zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 24 § 1 k.c., art. 4488 w zw. z art. 415 k.c., jak również art. 227, 230, 328 2 i art. 109 § 1 k.p.c. i domagał się zmiany wyroku w zaskarżonej jego części przez uwzględnienie powództwa w całości i obciążenia pozwanych całością kosztów procesu. Z kolei pozwani zaskarżyli wyrok Sądu Okręgowego w części, w której powództwo zostało uwzględnione i w zakresie orzeczenia o kosztach procesu, zarzucili Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 233 § 1 w zw. z art. 227 i 230 k.p.c., jak również wadliwe zastosowanie w tej sprawie art. 23 i art. 24 k.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz naruszenie art. 10 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, i wnieśli o zmianę wyroku w zaskarżonej jego części przez oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda całością kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2010 r., wydanym w sprawie IA Ca 668/11, Sąd Apelacyjny oddalił apelacje obu stron i zniósł wzajemnie koszty procesu w instancji odwoławczej, zaś w uzasadnieniu za prawidłowe uznał ustalenia Sądu Okręgowego, przychylił się ponadto do argumentacji prawnej wskazanej przez Sąd Okręgowy, nie dopatrzył się więc podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w jakiegokolwiek jego części, uznał bowiem w szczególności, że przekazanie przez powoda skopiowanych dokumentów (...) Spółka z o.o. zewnętrznej kancelarii prawnej stanowiło naruszenie ze strony powoda obowiązku ochrony informacji stanowiących tajemnice handlowe tej spółki, w zakresie wskazanym w apelacji powoda żądanie pozwu nie znajdowało więc uzasadnienia, w treści artykułu opublikowanego przez pozwanych zostały bowiem podane prawdziwe okoliczności, które wyłączały bezprawność działania pozwany w świetle art. 24 k.c. Pozostałe sugestie, jak wskazał Sąd Apelacyjny, nie zostały udowodnione, ich zamieszczenie w artykule naruszało dobre imię powoda, w zakresie objętym apelacją pozwanych żądanie pozwu zasługiwało więc na uwzględnienie, zaś odmienne stanowisko pozwanych nie zostało podzielone przez Sąd Apelacyjny, który na podstawie art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

Skargę kasacyjną do wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, została ona skierowana przeciwko obu pozwany, postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 24 sierpnia 2012 r. została jednak odrzucona w stosunku do W. M.. Zaskarżając wyrok w części oddalającej apelację powoda oraz w zakresie orzekającym o kosztach postępowania apelacyjnego, powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 24 § 1 k.c. przez bezzasadne przyjęcie, że przekazanie kopii dokumentów handlowych zarządzanej spółki zewnętrznej kancelarii adwokackiej w celu

sporządzenia opinii prawnej stanowiło naruszenie obowiązku ochrony informacji stanowiących tajemnicę handlową tej spółki, jak też że postawienie powodowi takiego zarzutu nie stanowiło naruszenia dobrego mienia skarżącego. Powód domagał się uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w całość, w której oddalona została apelacja skarżącego, zobowiązania pozwanych do złożenia oświadczenia zawierającego przeproszenie powoda za postawienie wskazanego zarzutu oraz obciążenia strony przeciwnej kosztami postępowania za niższe instancje. Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2013 r. Sąd Najwyższy przyjął do rozpoznania skargę kasacyjną powoda, zaś wyrokiem z dnia 21 lutego 2013 r. uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 10 stycznia 2012 r. w części oddalającej apelację powoda co do żądania przeproszenia za naruszenie dobrego imienia przez sugestię, jakoby skarżący naruszył obowiązek ochrony informacji stanowiących tajemnicę handlową (...) Spółki z o.o. i orzekającej o kosztach procesu za drugą instancję, w tym zakresie Sąd Najwyższy przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, w zakresie dotyczącym apelacji powoda, Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda była uzasadniona w przeważającym zakresie, jednakże tylko w odniesieniu do ochrony niemajątkowej, której powód dochodził w tej sprawie w stosunku do pozwanego wydawcy, nie obejmowała natomiast ani pozwanego redaktora naczelnego tygodnika „(...)”^(...), ani ochrony majątkowej związanej w zadośćuczynieniem wskazanym w pozwie, w stosunku do W. M. skarga kasacyjna została bowiem prawomocnie odrzucona, z treści skargi kasacyjnej powoda nie wynika, aby wskazany w niej zakres zaskarżenia obejmował także oddalenie przez Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 10 stycznia 2012 r., apelacji powoda w części dotyczącej oddalenia przez Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2011 r. powództwa o zasądzenie zadośćuczynienia, którego powód dochodził w tej sprawie na podstawie art. 448 k.c., zaś z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2012 r. jednoznacznie wynika, że wskazany wyrok Sądu Apelacyjnego został uchylony wyłączenie w części dotyczącej żądania przeproszenia powoda za naruszenie dobrego imienia skarżącego przez sugestię zawartą w spornym artykule, jakoby powód naruszył obowiązek ochrony informacji stanowiących tajemnicę handlową (...) Spółki z o.o., jak też w zakresie orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego, ponowne rozpoznanie apelacji powoda nie obejmowało natomiast pozwanego W. M., ani prawomocnie oddalonego powództwa o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie 5000 zł na rzecz szpitala wskazanego w pozwie.

We wskazanym zakresie ustalenia Sądu Okręgowego były prawidłowe, w całości zostały przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia o zasadności apelacji, która ponownie została rozpoznana przez Sąd Apelacyjny i podlegała uwzględnieniu w zakresie dotyczącym żądania opartego na art. 24 k.c., z naruszeniem tego przepisu Sąd Okręgowy przyjął bowiem, że przekazanie kopii dokumentów (...) Spółki z o.o. zewnętrznej kancelarii adwokackiej w celu sporządzenia ekspertyzy stanowiło naruszenie przez powoda obowiązku ochrony informacji stanowiących tajemnicę handlową tej spółki. Wniosek taki nie był uprawniony, pozostawał bowiem, jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 lutego 2013 r., w sprzeczności z funkcjami realizowanymi przez adwokatów, którzy wykonują zawód zaufania publicznego, podejmują czynności związane z udzielaniem pomocy prawnej na zasadach określonych ustawą z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze, zaś jednym z podstawowym obowiązków osób wykonujących ten zawód jest zachowanie w tajemnicy wszystkiego, do zostało tym osobom przekazane w związku z udzieleniem pomocy na rzecz klientów. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wskazanego wyroku: „nie ulega wątpliwości, że powierzenie przez powoda adwokatowi kopii dokumentów, obejmujących tajemnicę przedsiębiorstwa (...), w celu sporządzenia opinii prawnej nie może być utożsamiane z naruszeniem obowiązku dochowania tej tajemnicy”. Pozostając związany tym poglądem, jak też podzielając argumenty podane na jego uzasadnienie, w składzie rozpoznającym ponownie apelację powoda Sąd Apelacyjny uznał więc, że sporny artykuł zawierał nieprawdziwą sugestię, jakoby powód naruszył obowiązek ochrony informacji stanowiących tajemnicę handlową wskazanej spółki, wskazuje bowiem na to jednoznacznie treść artykułu opublikowanego przez pozwaną, brak więc było podstaw do przyjęcia, że przez zamieszczenie tej sugestii nie zostało naruszone dobre imię powoda, zaś przeciwne stanowisko Sądu Okręgowego i pozwanego wydawcy nie zasługiwało na uwzględnienie. Nie może bowiem ulegać kwestii, że uderza w dobre imię osoby pełniącej funkcję członka zarządu spółki prawa handlowego przekazanie w prasie informacji dotyczących naruszenia przez taką osobę podstawowego obowiązku związanego z ochroną informacji związanych z

działalnością zarządzanej spółki, w tym stanowiących jej tajemnicę handlową. Przekazanie takiej sugestii stanowiło więc bezprawne działanie pozwanego wydawcy, którego skutki uzasadniały udzielenie powodowi ochrony nie tylko w zakresie wskazanym w wyroku Sądu Okręgowego z dnia 13 kwietnia 2011 r., ale również w zakresie zarzutu, którym zajmował się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 lutego 2013 r. W wyroku z dnia 12 stycznia 2005 r., I CK 346/04, Sąd Najwyższy zasadnie bowiem uznał, że „Działaniem o charakterze bezprawnym w rozumieniu art. 24 par. 1 k.c., które narusza dobre imię, może być w określonych okolicznościach nie sama publikacja artykułu, lecz podanie nieprawdziwych informacji, które obiektywnie godzą w dobre imię pokrzywdzonego”. Wskazany skutek wywołało także zamieszczenie w spornym artykule sugestii, jakoby przekazując kopie dokumentów zewnętrznej kancelarii adwokackiej, powód naruszył obowiązek ochrony informacji stanowiących tajemnicę handlowe zarządzanej spółki. W podanym zakresie apelacja powoda zasługiwała na uwzględnienie, zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego naruszał bowiem art. 24 k.c., należało więc zmienić pkt trzeci zaskarżonego wyroku w części przez nakazanie pozwanemu wydawcy opublikowanie oświadczenia stanowiącego przeprosiny powoda za naruszenie dobrego imienia skarżącego przez zamieszczenie w spornym artykule sugestii, jakoby w czasie pełnienia funkcji Wiceprezesa Zarządu ds. handlowych (...) Spółki z o.o. T. S. naruszył obowiązek ochrony informacji stanowiących tajemnicę handlową tej spółki, w każdy ze sposobów wskazanych w tej części wyroku Sądu Okręgowego z dnia 13 kwietnia 2011 r., w której apelacja obu pozwanych została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 10 stycznia 2012 r., zachodziła bowiem konieczność zachowania analogicznych środków ochrony za naruszenie dóbr osobistych powoda przez publikacją tego samego artykułu.

Odmienne stanowisko pozwanego wydawcy, które było prezentowane podczas ponownego rozpoznania apelacji powoda przez Sąd Apelacyjny, nie było uzasadnione i nie zasługiwało na uwzględnienie. Nie miały znaczenia dla ostatecznego wyniku sprawy ponownie rozpoznawanej okoliczności, na które powoływały się obie strony, zgłoszone wnioski dowodowe zostały więc oddalone podczas rozprawy apelacyjnej. Pozbawione znaczenia były materiały prasowe, w szczególności pochodzące z Internetu, dotyczące dalszego poruszania tematu, któremu poświęcony był sporny artykuł pt. „(...)”⁽¹⁾, innego rodzaju publikacje nie stanowią bowiem podstawy faktycznej powództwa wniesionego w tej sprawie, ani przedmiotu rozstrzygnięcia, które należało wydać w ramach ponownego rozpoznania apelacji powoda. Pozbawione znaczenia dla wyniku sprawy były także twierdzenia powoda dotyczące sposobu wykonania przez pozwanych prawomocnej części wyroku Sądu Okręgowego z dnia 13 kwietnia 2011 r., żadna ze stron nie twierdziła bowiem, aby oświadczenie opublikowane przez pozwanych obejmowało także przeproszenie powoda za zamieszczenie w spornym artykule nieprawdziwej sugestii, jakoby T. S. naruszył obowiązek ochrony informacji stanowiących tajemnicę (...) Spółka z o.o., tylko w takim wypadku publikacja oświadczenia zawartego prawomocnej części wyroku Sądu Okręgowego miałyby znaczenie dla wyniku tej sprawy. Apelacja powoda podlegała uwzględnieniu we wskazany sposób niezależnie od tego, że pozwany wydawca wykonał obowiązki założone prawomocną częścią wyroku Sądu Okręgowego, treść oraz znaczenie prawne opublikowanego oświadczenia całkowicie rozchodzi się bowiem z treścią i skutkami opublikowania drugiego oświadczenia związanego z publikacją spornego artykułu. O ile bowiem w treści pierwszego oświadczenia chodziło o usunięcie skutków naruszenia dobrego imienia powoda przez zamieszczenie innych zarzutów, z wyłączeniem sugestii wskazanej w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2013 r., o tyle treść oświadczenia sformułowanego w wyroku Sądu Apelacyjnego, który został wydany po ponownym rozpoznaniu apelacji powoda, odnosi się wyłącznie do sugestii, w zakresie której wyrokiem Sądu Okręgowego powództwo oparte na art. 24 k.c. zostało oddalone. Uwzględnienie apelacji powoda przez nałożenie na pozwaną obowiązku opublikowania drugiego oświadczenia o odmiennej treści, jednakże w dokładnie taki sam sposób, nie może zostać uznane za nałożenie na wydawcę podwójnej dolegliwości w jednej sprawie, lecz winno zostać uznane za udzielenie powodowi pełnej ochrony prawnej, adekwatnej do zakresu, w jakim zasadne okazało się żądanie pozwu oparte na art. 24 k.c., zwłaszcza że konieczność zobowiązania wydawcy do opublikowania drugiego oświadczenia nie została wywołana przez powoda, lecz stanowiła konsekwencję przebiegu postępowania w sprawie, w której uzasadniona okazała się interwencja Sądu Najwyższego. W przeciwnym razie powód nie uzyskałby właściwej ochrony swojego dobrego imienia, które zostało naruszone przez pozwanego wydawcę nie tylko w sposób wskazany w prawomocnej części wyroku Sądu Okręgowego, ale również przez skierowanie wobec powoda nieprawdziwej informacji, jakoby T. S. naruszył obowiązek ochrony informacji stanowiących tajemnicę handlową (...) Spółki

z o.o. Z podanych względów, po ponownym rozpoznaniu apelacji powoda, Sąd Apelacyjny zmienił punkt trzeci wyroku Sądu Okręgowego w części dotyczącej wskazanej sugestii, za skutki sformułowania której odpowiedzialność ponosi także pozwany wydawca, stosownie do art. 38 ust. 1 prawa prasowego, nakazując pozwanej opublikowanie oświadczenia z art. 24 k.c., stosownego do sposobu naruszenia dobrego imienia powoda, w sposób odpowiadający żądaniu pozwu przez okresy wskazane w prawomocnej części wyroku Sądu Okręgowego, które zostały uznane za w pełni wystarczające. W pozostałym zakresie, dotyczącym określenia dłuższych okresów, w których pozwana miałaby utrzymywać oświadczenie na osobnej podstronie domeny (...) oraz odnośnika na stronie głównej serwisu (...) apelacji nie była uzasadniona, Sąd Apelacyjny uznał bowiem, że przedłużenie tego terminu byłoby nadmiernie dolegliwe dla pozwanej, w szczególności w porównaniu do okresów, które zostały przyjęte w prawomocnej części wyroku Sądu Okręgowego.

Apelacja powoda nie była ponadto uzasadniona w części dotyczącej kosztów procesu, nie został bowiem potwierdzony zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 109 k.p.c. przez pominięcie części kosztów poniesionych przez powoda w postępowaniu przed Sądem Okręgowym, w każdym razie w stosunku do pozwanego wydawcy. Ostatecznie pozew został uwzględniony w części dotyczącej ochrony niemajątkowej, powództwo zostało natomiast oddalone w zakresie zadośćuczynienia. Łączne koszty poniesione w postępowaniu przed Sądem Okręgowym wyniosły 3404 zł, złożyła się na nią opłata od pozwu w kwocie 1450 zł, wynagrodzenie pełnomocników obu stron w stawce minimalnej wynoszącej 960 zł oraz opłaty od pełnomocnictw po 17 zł. Żądania z art. 24 i 448 k.c. generowały zbliżone koszty, zachodziły więc podstawy do obciążenia stron kosztami procesu w porównywalnym stopniu. Na powoda przypadły więc koszty w kwocie 1702 zł, w sytuacji więc, gdy według stawek podstawowych, powód wydał na sprawę 2427 zł, na rzecz skarżącego zasądzeniu podlegała różnica w kwocie 725 zł. W sytuacji, gdy Sąd Okręgowy w ostatnim punkcie wydanego wyroku zasądził od pozwanych na rzecz powoda łącznie 1320 zł, nie można było doszukać się podstaw do uwzględnienia apelacji powoda w części dotyczącej kosztów procesu, nawet gdyby do kwoty należnej powodowi według zasady stosunkowego ich rozdzielenie, została dodana połowa kwoty, którą powód uwzględnił w spisie kosztów złożonych przed Sądem Okręgowym, tylko taką bowiem częścią wydatków można byłoby obciążyć pozwanego wydawcę, tytułem poniesionych kosztów przelotów lotniczych. W ostatecznym rachunku kwota zasądzona od strony pozwanej nie została zaniżona, Sąd Apelacyjny nie znalazł bowiem istotnych argumentów za przyznaniem powodowi kwoty 4000 zł tytułem zwrotu kosztów udziału zawodowego pełnomocnika przed Sądem Okręgowym, sprawa nie była bowiem na tyle skomplikowana.

Uwzględnienie apelacji powoda, po ponownym jej rozpoznaniu, niemalże w całości, uzasadniało obciążenie pozwanego wydawcy kosztami postępowania apelacyjnego oraz kasacyjnego, stosownie do art. 100 in fine w zw. z art. 98 § 1 i 3 i w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz przy zastosowaniu § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 3 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Łączne koszty poniesione przez obie strony przed Sądem Apelacyjnym oraz przez Sądem Najwyższym wyniosły 2480 zł, połowa tej kwoty przypadła na powoda, w sytuacji więc gdy według stawek minimalnych, skarżący wydatkował na wyższe instancje 1990 zł, zasądzeniu na rzecz powoda od pozwanego wydawcy podlegała kwota 750 zł, o czym Sąd Apelacyjny orzekł w ostatnim punkcie wydanego wyroku.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów i art. 386 § 1 k.p.c., w zakresie natomiast, w którym apelacja została oddalona, po ponownym rozpoznaniu sprawy, zgodnie z art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.